

Urban Camenzind – Leo Tanner

„Gorući grm“

Molitvena inicijativa

Sadržaj

Uvod

1. Ideja: Trajni Duhovi
2. Projekt „Gorući grm“
3. Mojsije kao uzor
4. Euharistijsko klanjanje
5. Snažna zagovorna prošnja u Isusovo ime
6. Pomoć za molitvu
 - Oblikovanje osobnoga sata molitve
 - Iz crkvene pjesmarice
 - Oblikovanje zajedničkoga sata molitve
 - Molitve Duhu Svetom
 - Četvrt sata pred Presvetim
7. Pitanja i odgovori

Naslov originala:

Urban Camenzind – Leo Tanner

Brennender Dornbusch

Eine Gebetsinitiative

© 2006. WeG Verlag

S njemačkoga preveo i priredio Pavao Madžarević, 2015.

Uvod

Draga čitateljice, dragi čitatelju,

uvijek iznova mole župe, grupe ili pojedinačne osobe poticaje za religiozna pitanja ili različite teme.

Cilj „Puteva odrasle vjere“ (POV) je otvoriti odraslima nove puteve do življene vjere. POV-poticaji su mali knjižice u kojima ulazimo u pojedine teme u vezi s pitanjima vjere, ili u kojima aktualna crkvena strujanja uzimamo tako da se nešto od toga može pretočiti u život župe ili zajednice.

Kod nas u Europi doživljavamo kako kršćanska vjera iščezava, a na nekim mjestima život Crkve vene i „umire“. Umjesto radosti u Bogu i Crkvi širi se neka vrsta rezignacije.

Usred ove puste situacije Crkve otkrivamo ipak da Duh Sveti potiče nove stvari. Diljem svijeta možemo ustanoviti da On u najrazličitijim Crkvama i pokretima potiče na nove oblike molitve. Jedan takav oblik je molitvena inicijativa „**Gorući grm**“. O nastanku ove molitvene inicijative izvješćuje Kim Catherine-Marie Kollins u knjizi „Gorući grm“ – povratak u gornju odaju na klanjanje i molitvu“ (Pogledaj popis literature na kraju knjižice).

Na pitanje što će spasiti svijet, odgovara Majka Terezija iz Kalkute: „Molitva. Svaka župa neka stupi pred Isusa u Presvetom oltarskom sakramentu u satima molitve.“

Ovom knjižicom hoćemo ohrabriti da se odvažite na prve korake i započnete. Želimo dati i pomoć, kako se osobe u ovoj nakani mogu umrežiti i tako uzajamno poduprijeti.

Molimo i vjerujemo da će duh molitve biti sada u našoj Crkvi probuđen i naše župe postati centri molitve.

1.

Ideja: Trajni Duhovi

Sa željom za novim Duhovima za Crkvu sazvaio je Papa Ivan XXIII. Drugi vatikanski koncil. Bio je nadahnut talijanskom redovnicom Elenom Guerra, utemeljiteljicom „Samostanskih sestara Duha Svetoga“, koju je kao prvu proglasio blaženom. Nazvao ju je „modernom apostolicom Duha Svetoga“. Zašto?

Srce sestre Elene kucalo je za neprestane Duhove u Crkvi. Tako je ona u vremenu od 1895. do 1903. napisala dvanaest povjerljivih pisama papi Leonu XIII., u kojima ga je molila da obnovi Crkvu povratkom štovanja Duha Svetoga. Ovaj je u sestrinim prošnjama prepoznao Gospodinov poziv i pozvao čitavu Crkvu, sve župe i zajednice da između Uzašašća i Duhova mole svečanu devetnicu, 24 sata dnevno!.

Na proročki poticaj sestre Elene posvetio je papa Leon XIII. prvoga dana dvadesetoga stoljeća (1.1.1901.) Crkvu i svijet Duhu Svetomu. Dok je Papin poziv na veće štovanje Duha Svetoga naišao među katolicima, posebno među pastirima (na veliku bol sestre Elene) na vrlo slab odjek, među vjernicima drugih konfesija počela je rasti nova vjera u snagu Duha Svetoga. Istoga dana, 1.1.1901. započeo je primjerice u Topeki (Teksas) veliki pokret buđenja. 1906. bio je zatim na Azusa Streetu u Los Angelesu čitav molitveni skup kao na Duhove ispunjen Duhom Svetim, tako da su svi počeli govoriti tuđim jezicima. Ovaj se događaj smatra trenutkom rađanja duhovskoga pokreta.

Sestra Elena je uputila na to da su se u **gornjoj sobi** u Jeruzalemu dogodila dva za Crkvu egzistencijalna događaja: slavlje **Posljednje večere** na Veliki četvrtak i izlivanje Duha Svetoga na **Duhove**. Ali u praksi je drugi događaj, Duhovi, zanemaren.

Vjernici se doduše još sastaju da slave Euharistiju, ali premalo da skupa iskuse Duhove. Pritom je oboje potrebno da bi Božja snaga mogla promijeniti ljude. Jer bez obnove u Duhu Svetome „pričest“

više nema snagu da promijeni život! Stoga je ona tada pozvala Crkvu da se vrati u „gornju sobu“ na slavljenje Euharistije i na molitvu za novo izlivanje Duha Svetoga.

Riječi sestre Elene

Na temelju nekih riječi sestre Elene hoćemo se dati zaraziti „njezinim“ žarom. Sljedeći citati potječu iz knjige „Blažena Elena Guerra biser iz Lucce“ (Renate Taddioli, Danielis Verlag).

„Bez molitve smo kao brod bez jedara i vesala, kao grad bez zidova, kao vrt bez cvijeća i plodova, kao ugašene svjetiljke, kao duše bez života. Molitva mora biti ključ koji ujutro otključava dan, a navečer ga zaključava.“

„Svi trebamo Duha Svetoga: nedužni ga trebaju da ne sagriješe, grješnici da se obrate, pravedni da ostanu postojani. Trebaju ga slijepi jer on je svjetlo, slabi jer on je potpora, žalosni jer on je najbolji Tješitelj. Trebaju ga mlaki jer on je oganj, suhi i sagorjeli jer on je životni izvor, zalutali jer on je vođa koji pomaže nadvladati svako zlo. Trebaju ga svi koji čeznu za nebom, jer on je posvetitelj duše. Posebno ga treba moderno društvo da ga ne savladaju poroci i pogrješke.“

„Prvi su kršćani postizali čudesnu snagu vjere jer su osjećali božanski oganj dvorane Posljednje večere...

Duh Sveti hoće u nama nastaviti ono djelo ljubavi koje je započeo u dvorani Posljednje večere...

Silazak Duha Svetoga nije bila nikakva prolazna pojava. On se pretvorio u pravu i stvarnu prisutnost, jer je među nama, ne manje nego na Duhove u dvorani Posljednje večere, iako našim osjetilima ne tako pojmljiv...

Apostolima i prvim kršćanima ne trebamo zavidjeti, moramo se samo kao i oni pripremiti da ga dobro primimo, on će tada doći kao što se to dogodilo i kod njih.

Duhovi nisu tek uspomena na tu veliku tajnu, jer Duh Sveti, koji je vidljivo sišao na Crkvu, nastavlja nevidljivo silaziti na vjernike, da u njihovim srcima raspiri oganj božanske ljubavi.“

„Duh Sveti je tvoj pravi život i ti bez njega ne možeš činiti nikakvo dobro. Duh Sveti je taj koji daje da se u tvome srcu pojave svete misli i sveti osjećaji. Duh Sveti je taj koji tvoju volju okreće na dobro, koji je uza te u trpljenju i trudu, koji te rasvjetljuje u dvojabama...“

„Potrebno je da Duh Sveti oblikuje u nama novoga čovjeka. Stoga ga moramo zazivati da bi nam dao tu milost. Bez Duha Svetoga ostajemo uvijek isti.“

„Misli na to da rado boravim među prijateljima, i gdje ja stanujem, tu želim tišinu i smirenost. Želiš li da se nastanim u tvome srcu, oslobodi ga najprije nametljivosti i buke... Zatim mi samo reci 'Dođi!', i odgovorit ću: 'Evo dolazim uskoro!'“

„Često molim Boga za dobroga Duha, za njegova Duha. On mi ga daje, jer ga je obećao svima tko ga za njega moli. Ali zašto onda ne dopuštam da vlada i u meni?“

„Duh Sveti žuri k onomu koji ga zaklinje, kao majka pri krikui svoga djeteta.“

„O Isuse, molila sam te da se nanovo rodim. Molila sam te da me nanovo krstiš uranjajući me u svoju krv i udahnjujući mi svoga Duha.“

„Prepusti se Bogu, budi predan Duhu Svetomu, postani svet, sve drugo je ludost!“

„Potrebno je vratiti se Duhu Svetomu da bi se Duh Sveti vratio k nama.“

Na početku stoji oganj (Duha Svetoga)

U susretu s Bogom u gorućemu grmu Mojsije je bio zahvaćen ognjem Božje ljubavi. Isus je svoje poslanje sazeo u sljedeće riječi: „*Oganj dođoh baciti na zemlju pa što hoću ako je već planuo!*“ (Lk 12,49)

Na Duhove je došao Duh Sveti kao u „ognjenim razdijeljenim jezicima“ (Dj 2,3) na zajednicu kršćana sabranu u molitvi.

Otada su ljudi na nov način zahvaćeni ognjem Božje ljubavi. Kršćanstvo se počelo brzo širiti. „*Crkva je rasla utjehom Duha*

Svetoga“ (Dj 9,31b). Duh Sveti je dodirivao, a i danas dodiruje srca ljudi. Budio je u njima čežnju za živim Bogom. Dariva nutarnje svjetlo i daje prepoznati Isusa Krista kao Otkupitelja i Spasitelja. Uvijek ispunja ljude ljubavlju. Oduševljava i svjedoči „goruću“ želju da prenose evanđelje dalje. Kratko rečeno: Duh Sveti je nutarnji pokretač evangelizacije.

Kao sestra Elena tada, pozivamo i mi danas da se vratimo u „gornju sobu“, i skupa doživimo Posljednju večeru i Duhove!

Crkva se hrani iz primanja Večere Gospodnje i iz neprestana izlijevanja Duha Svetoga, sa svim njegovim krjepostima, darovima, karizmama i plodovima.

Mnogi vjernici primaju i danas – kao i u vrijeme sestre Elene – doduše još uvijek Euharistiju, ali primanje pričesti ljude više ne preobrazuje ili barem to čini premalo.

Posvuda gdje nedostaje zajedničko i osobno iskustvo Duhova, gubi „pričest“ svoju preobražajnu snagu.

Sve započinje s ognjem, s ljubećim, gorućim srcem; danas također: „Ništa ne gori bez dodira s ognjem“ (Gabrielle Bossis).

2.

Projekt „Gorući grm“

Nakanu – vratiti se u gornju sobu – i promicati centre klanjanja, „obnovu iz Božjega Duha“ u Italiji prihvatila je čitava Crkva. Stoga je ova molitvena inicijativa potvrđena od Ivana Pavla II.: „Nadam se da će se duhovnost Duhova u Crkvi raširiti u obliku obnovljena poticaja na molitvu, svetost, zajedništvo i naviještanje. S time u vezi hrabrim inicijativu 'Gorući grm' koju promiče obnova u Duhu. Pritom se radi o neprestanu klanjanju, dan i noć, pred Presvetim; dakle poziv vjernicima 'da se vrate u Cenaculum, (gornju sobu)', sjedinjeni u razmatranju euharistijskoga otajstva, u molitvi za potpuno jedinstvo kršćana i obraćenja grješnika. Želim od svega srca da ova inicijativa mnoge dovede dotle da ponovno otkriju darove Duha, koji imaju svoj prvi izvor u Duhovima“ (Nagovor na Večernji Duhova, 29.5.2004. na Trgu svetoga Petra).

U izvorni poticaj projekta „Gorući grm“ spada da se u mnogim molitvenim centrima (bilo u samostanima, zajednicama ili župnim crkvama...) moli danju i noću. I naša je nakana da u našoj okolini nastanu ili novi centri ili da stare zajednice s vječnim klanjanjem dobiju nove suradnice i suradnike.

Različite mogućnosti

Naši su prijedlozi upravljani onima koji se osjećaju oslovljenima poticajem klanjanja. Želimo upozoriti na mogućnosti koje se mogu odmah provesti. Ono što nam posebno leži na srcu, jest obnova župa iz Duha Svetoga po klanjanju Isusu.

- a) Prvi korak može biti prijedlog Antuna Marije Clareta: Posjetiti Isusa (svaki dan) četvrt sata pred Presvetim u župnoj crkvi ili u najbližoj crkvi. Za to u Dodatku jedan poticaj.

- b) Daljnja mogućnost: Isusu jednom tjedno (uz svakodnevno tiho vrijeme kod kuće) darovati sat klanjanja pred Presvetim. Ovo je velikodušan odgovor na Isusovu riječ njegovim učenicima: „*Tako, zar niste mogli jedan sat probdjeti sa mnom?*“ (Mt 26,40): „Da, Gospodine, hoću ti tjedno darovati jedan sat“.
- c) Možda su odgovorni župe na želju spremni uvesti jednom u tjednu sat zajedničkoga klanjanja pred izloženim Presvetim. Ondje bi se moglo uvijek u smislu projekta „*Gorući grm*“ moliti ili prisutne upozoriti na to da i izvan ovoga grupnog sata ljudi svjesno stupe pred Božje lice.

„*Gdje su dvojica ili trojica sabrani u moje ime...*“ (Mt 18,20). Isus nas hrabri da započnemo skromno. Možda se u župi ili regiji dade pronaći sedam osoba spremnih tjedno (svaki jednoga dana) održati jedan sat klanjanja u župnoj crkvi, tako da svaki dan netko namjesnički za župu stane pred Boga i nastupi za njezine nakane. Možda su mogući i drugi oblici. Hrabrimo da se bude konkretan i započne onako kako je to moguće.

Nakane

Molitvene nakane za sve pojedinačne osobe ili grupe (prema sestri Eleni) su sljedeće četiri nakane:

1. Za obnovu čitave Crkve iz snage Duha Svetoga; posebno i za dotičnu župu.
2. Za jedinstvo kršćana, „*da bi svijet povjerovao da si me ti poslao*“ (Iv 17,22).
3. Za obnovu društva iz snage Duha Svetoga.
4. Za obraćenje grješnika, za obraćenje čitavoga čovječanstva Bogu, svomu Stvoritelju, Spasitelju i Dopravitelju.

Za koga je projekt?

Na početku svake obnove Crkve stoji molitva. Projekt „*Gorući grm*“ sjedinjuje ljude koji čeznu za trajnim Duhovima!

Najvažnija pretpostavka za sudjelovanje jest čežnja za djelovanjem Duha Svetoga u vlastitome životu, u životu Crkve Isusa Krista i u današnjemu društvu i svijetu!

Bog u ovo vrijeme traži ljude koji mu se klanjaju u duhu i istini. *„Ali dolazi čas – sada je! – kad će se istinski klanjatelji klanjati Ocu u duhu i istini jer takve upravo klanjatelje traži Otac. Bog je duh i koji se njemu klanjaju u duhu i istini treba da se klanjaju“* (Iv 4,23-24).

Klanjati se Bogu u duhu i istini moguće je u svako vrijeme i na svakome mjestu na svijetu: u Jeruzalemu kao i u Samariji, u Zagrebu kao i u Đakovu ili Štitaru,... za to nije potreban nikakav specijalni projekt.

Iz kruga ljudi koji se Bogu klanjaju u duhu i istini, tražimo u okviru projekta „Gorući grm“, takve koji su spremni klanjati mu se i ondje gdje je on po svojoj svetoj volji posve osobito prisutan: u presvetoj Euharistiji! Sjedinjujemo se u ovome katoličkom euharistijskom klanjanju u duhu i s vjernicima drugih kršćanskih Crkava i denominacija.

Tražimo ljude koji su spremni, namjesnički za čitavu Crkvu, župu i svijet jednoga dana u tjednu (po mogućnosti uvijek istoga dana) držati vrijeme klanjanja u jednoj crkvi pred svetohraništem. Klanjanje se može oblikovati posve slobodno i osobno. Ideal je kad se u župi ili regiji oblikuju lanci od sedam osoba, tako da svakoga dana u tjednu jedna osoba u crkvi moli za izlivanje Duha Svetoga.

Ima župa u kojima se svakodnevno drži višesatno klanjanje budući da toliko vjernika sudjeluje na projektu „Gorući grm“.

Preporučujemo ako je moguće sudjelovanje na euharistijskome slavlju toga dana i primanju svete pričesti; redovito primanje sakramenta pomirenja da bi sami postali spašeni a s obzirom na snagu posta samostalno izabrano odricanje!

3.

Mojsije kao uzor

Molitvena inicijativa nosi naslov „Gorući grm“. Time ona prihvaća Božju praobjavu Mojsiju i njegov poziv u Starome zavjetu.

Mojsije, pastir stada u Sinajskoj pustinji, otkriva usred svoje pastirske svakodnevice nešto neobično – grm gori a ne sagorijeva. Mojsije postaje radoznao i hoće događaj pogledati izbliza. Ide prema gorućemu grmu. Tada začuje glas koji mu govori: 'Izuj svoju obuću! Stojiš na svetome tlu!'

Mojsije, koji je poznao „čizme vlasti“ – kao faraonov usvojeni sin, i zaštitne sandale pastira, biva bos, ranjiv, nezaštićen pozvan u prostor Svetoga. Izuti obuću slika je strahopoštovanja, klanjanja i spremnosti slušati s poštovanjem. Ono što je Bog namjeravao s Mojsijem, da njegov narod izvede iz ropstva u slobodu, tražilo je od njega nutarnji stav strahopoštovanja i klanjanja. Mojsije je, kao prvo, već bolno doživio da čizme ljudske vlasti, nasilno oslobađanje naroda Izraela, ne spadaju u Božje planove jer su protivne njegovoj biti, a drugo, u samoći pustinje tijekom puno godina naučio je kao pastir preuzeti odgovornost za povjereno mu stado. Bog piše svoju povijest spasenja – tada kao i danas – preko ljudi čije noge stoje na svetome tlu; preko ljudi koji su se osobno susreli s Bogom i koji su zahvaćeni ognjem njegove ljubavi.

U Knjizi Izlaska čitamo: „*Ja sam koji jesam, reče Bog Mojsiju. Onda nastavi: „Ovako kaži Izraelcima: Ja jesam posla me k vama“* (Izl 3,14). Mojsije sada nanovo sluša o ropstvu svoga naroda a time i o njegovoj vlastitoj potisnutoj nevolji, i kako mu je namijenjena važna uloga na putu oslobođenja. Mojsije se odupire i pita: Kako ti je ime? I dobiva odgovor. I dalje se odupire namijenjenoj mu zadaći. Ali naposljetku ipak govori Da.

Kao Mojsije hoćemo u stavu strahopoštovanja i klanjanja pred Bogom stupiti pred Boga da bismo ga priznali kao Boga, i čuti što on u svojoj ljubavi s nama namjerava.

Mojsije se klanjajući prigiba pred tajnom Boga. Daje se zahvatiti ognjem njegove ljubavi.

Klanjanje – služenje – zagovorna prošnja

Iz klanjanja Bogu raste spremnost staviti se na raspolaganje njegovu spasenjskom planu. Bog vidi i danas bijedu i nevolju ljudi. Poznaje trpljenje i hoće u svojem milosrđu koje mu dopire do srca, pomoći. Na to poziva ljude koji su spremni zapostaviti svoje vlastite projekte, da bi odgovorili na njegov poziv.

Jedna važna dimenzija da se pomoć Božje blizine učini ljudima iskusivom, jest zagovorna molitva. Slikovito nam se to stavlja pred oči kad je Božji narod bio na putu kroz pustinju. Amalečani su pokušali borbu s Božjim narodom: „*Uto dođu Amalečani i zarate s Izraelcima kod Refidima. A Mojsije reče Jošui: 'Odaberi momčad pa pođi i zapodjeni borbu s Amalečanima. Ja ću sutra stati na vrh brda, sa štapom Božjim u ruci.'* Jošua učini kako mu je Mojsije rekao te zađe u borbu s Amalečanima, a Mojsije, Aron i Hur uzađoše na vrh brda. I dok bi Mojsije držao ruke uzdignute, Izraelci bi nadjačavali; a kad bi ruke spustio, nadjačavali bi Amalečani. Ali Mojsiju ruke napokon klonu. Zato uzeše kamen, staviše ga pod nj i on sjede, dok mu Aron i Hur, jedan s jedne, a drugi s druge strane, držahu ruke, tako da mu izdržaše do sunčanog zalaska. I Jošua oštricom mača svlada Amaleka i njegov narod“ (Izl 17,8-13).

Božji se narod i danas čvrsto bori za nešto. Radi se o borbi na duševno-duhovnoj razini. Identitet i poslanje Božjega naroda su napadnuti. Prijete mu i oslabljuju ga zbrka i rascjep. Aktualno stanje Crkve na našem stupnju geografske širine rezultat je i pomanjkanja kulture molitve.

Bog i danas poziva ljude sa srcem kao Mojsije na goru molitve, da bi se namjesnički i zagovornički zauzeli za čitav narod. Potrebni su ljudi koji duhovnom trijeznošću mogu prepoznati akutnu nevolju Božjega naroda i ne optužujući druge, svoje ruke – poduprte od drugih – podizati k Bogu.

Kao Mojsiju mora takvim moliteljicama i moliteljima svako farizejsko razmišljanje biti strano. Kao Mojsije prigibaju se oni solidarno pod krivnjom naroda. Kad je naime narod teško sagriješio načinivši zlatno tele i klanjajući mu se, Bog je Mojsiju dao sljedeću ponudu: „Pusti me da uništim i njihovo ime izbrišem pod nebesima, a od tebe da učinim narod i jači i brojniji nego što je ovaj“ (Pnz 9,14). *Ali Mojsije se prignuo pod krivnjom naroda i potpuno se solidarizirao s njegovom slabošću i zatajenjem. „Sutradan reče Mojsije narodu: 'Težak ste grijeh počinili. Ipak ću se Jahvi popeti. Možda za vaš grijeh oproštenje pribavim.'* Mojsije se vrati Jahvi pa reče: 'Jao! Narod onaj težak je grijeh počinio napravivši sebi boga od zlata. Ipak im taj grijeh oprost... Ako nećeš, onda i mene izbriši iz svoje knjige koju si napisao'“ (Izl 32,30-32).

Oganj gori dalje

Samo jedna vatra gori a da nešto ne sprži: oganj Božje ljubavi. Mojsije se osjeća privučenim ovom još prije nego sazna da je Bog taj koji ga privlači k sebi. U njegovo ime izvodi on narod Izrael iz ropstva u slobodu. Kod svetohraništa gori mali plamen u znak skrivene Isusove prisutnosti. Tko se približi Isusu u liku presvete Euharistije, približava se kao Mojsije ognju Božje ljubavi. On nas poziva iz našega svakodnevnog života na svoje euharistijsko Srce da nas nanovo ispuni ognjem svoje ljubavi i pošalje nas u svoje ime.

Učinkovitost tvoje zagovorne molitve ovisit će o tome koliko je tvoje srce prožeto Božjom riječju i postalo slično Božjemu srcu.

Očišćen u ognju Božje ljubavi postaje Mojsije velikim zagovornikom otpaloga naroda. Njegovo je srce postalo slično srcu njegova Boga – koji još uvijek pokušava spasiti izgubljeno. On moli spreman predati svoj život za narod. Ništa drukčije nije ni s onima koji se prepuste djelovanju Duha po Isusovoj prisutnosti u Presvetom oltarskom sakramentu. Oni ne mogu ništa drugo nego u ime čitavoga čovječanstva zazivati Božje milosrđe.

Euharistijsko klanjanje

Prije nego damo pomoć za praktično oblikovanje ovih sati molitve, hoćemo produbiti još dva važna vidika: euharistijsko klanjanje i snažnu zagovornu prošnju.

Što je klanjanje?

U klanjanju smo – slikovito rečeno – pred Božjim prijestoljem. S čitavim Božjim narodom upravljamo svoj pogled na Gospodina u njegovoj sveobuhvatnoj ljepoti i suverenosti i pjevamo: „*Svet! Svet! Svet Gospodin, Bog Svevladar, Onaj koji bijaše i koji jest i koji dolazi! I kad god bića dadu slavu i čast pohvalnicu Onomu koji sjedi na prijestolju, Živomu u vijeke vjekova, dvadeset i četiri starješine padnu ničice pred Onim koji sjedi na prijestolju i poklone se njemu – Živomu u vijeke vjekova. I stavljaju svoje vijence pred prijestolje govoreći: 'Dostojan si, Gospodine, Bože naš, primiti slavu i čast i moć!'*“ (Otk 4,8b-11a).

Klanjanje pripada jedino trojedinomu Bogu. Klanjanje Bogu ostat će dovijeka. Već sada smo pozvani složiti se u ovome vječnom klanjanju.

Klanjanje je stav kojim izražavamo da je Bog Bog, a mi njegova ljubljena stvorenja: Bože, ti si sve! Priznajem te kao svoga Gospodina. Nemam ti što izložiti. Ti si jedini Svet. Ti si jedini Svevišnji. Ti si jedini Gospodin. Potpuno onaj koji ljubi. Suveren u svim svojim djelima. Tebi pripada svaka čast, svaka hvala i svako klanjanje. Dobro je da si Bog.

Okrenuti se zrakama ljubavi

Ovaj pogled srca na suverenoga, svetog Boga i Gospodina dobiva u euharistijskome klanjanju konkretan oblik. Sam Bog je u svome Sinu tu, i to u njegovu, za nas na križu predanu i uskrsnućem

proslavljenu tijelu: svojom spasonosnom i otkupiteljskom ljubavlju. Ova ljubav je pravo sunce našega života koje sve otkupljuje, ozdravlja i čini novim.

Isusov pogled ljubavi preobrazuje tvoje srce.

U jednoj pjesmi uz klanjanje stoji: „Ti si pjesma u mom srcu, ti si ljubav moga života... Pošalji svoje zrake, Gospodine, duboko u moje srce...“ Klanjanje znači okrenuti se zrakama njegove ljubavi. Klanjanje je kao „sunčanje“, sunčana kupka.

Stoga je to molitva koja opušta. Tko se izloži suncu da pocrni, svojim se tijelom ne mora naprezati, ne mora se grčevito protezati – ne, upravo suprotno: ne treba činiti ništa osim biti tu opušten, izložiti se suncu i pustiti da ono djeluje.

Euharistijsko „izlaganje“ je jedan oblik „kupanja na suncu“ u posebnoj Isusovoj blizini. Isus sebe „izlaže“ nama u Sakramentu, a mi sebe „izlažemo“ Isusu otvarajući se njegovoj prisutnosti. Pritom se radi samo o jednome: o ljubavi! Isus nama dariva svoju ljubav, a mi njemu darivamo našu ljubav. „Hoću se izložiti pogledu Isusove ljubavi i pustiti da on djeluje u mojoj duši“ (Terezija iz Lisieuxa).

Klanjati se u duhu i istini

Na već spomenutome mjestu (Iv 4,24) upućuje Isus na dvije važne točke klanjanja: ono se treba dogoditi u duhu i istini.

U duhu: Duh Sveti objavljuje Isusovu suverenu veličinu i jedinstvenost. „I nitko ne može reći: 'Gospodin Isus' osim u Duhu Svetom“ (1 Kor 12,3b). Duh Sveti (Duh istine – usp. Iv 16,14) pokreće nas da proslavimo Isusa. On upravlja na njega pogled našega srca. On nam pokazuje božanski sjaj na njegovu licu (usp. 2 Kor 4,8). Duh Sveti budi u nama radost da mu se klanjamo i slavimo u njegovoj ljubavi i moći.

U istini: Naše klanjanje neka ne bude odvojeno od događaja našega života, nego neka se dogodi u istini našega života. Klanjanje nas hoće dovesti dotle da čitavo svoje biće i čitavu svoju životnu povijest sa svim lomovima, ranama, grijesima, slabostima kao i svim nerazumljivim potvrdno prihvatimo i donesemo pred Boga.

Klanjanje je stav: „Ti si sve! Što sam ja u ljubavi, to sam iz tebe. Ti hoćeš po slabim ljudima kao što sam ja djelovati u svijetu. Hvala ti za povjerenje koje u mene polažeš; hvala što smijem surađivati s tobom.“

Dokle god još hoćemo biti drukčiji nego što jesmo, još uvijek ne živimo u istini koja nas vodi do klanjanja Otkupitelju.

Iz istinskoga klanjanja izrasta i odgovarajuća zagovorna molitva. Ona započinje u Božjemu srcu, jer Božja ljubav prema ljudima uvijek je neizmjereno veća od naše. Njegovo srce kuca potpuno za svakoga čovjeka i za čitavo stvorenje. Zagovorna molitva je izraz *com-passio*, suosjećanja s nevoljama bližnjih, izraz solidarnosti.

5.

Snazna zagovorna prošnja u Isusovo ime

U zagovornoj prošnji ne radi se o tome da Boga pridobijemo, nego o tome da se ljudi otvore Božjim putevima.

Moliti u Isusovo ime

U Ivanovu Evanđelju naglašuje Isus: „I što god zaištete u moje ime, učinit ću, da se proslavi Otac u Sinu. Ako me što zaištete u moje ime, učinit ću. Ako me ljubite, zapovijedi ćete moje čuvati“ (Iv 14,13-15).

Što znači moliti „u moje ime“?

Djelovati u ime jedne osobe znači djelovati onako kao ona. Tako govoriti kako bi govorila ona. Moliti u Isusovo ime znači prema tome sebe učiniti jedno s Isusovim nakanama.

Glavna Isusova nakana je širenje Božjega kraljevstva na svim područjima ljudskoga života: u mojemu osobnom životu, u mojemu odnosu prema Bogu, u mojoj obitelji (brak, roditelji, djeca, rodbina), u mojoj župi i Crkvi (Kristovo tijelo na licu mjesta i diljem svijeta), na mome radnome mjestu, u mome selu, mome gradu, mojoj zemlji, u svijetu (političari, mediji, gospodarstvo...).

Poslušamo li kako bi molio Isus, što je u ovoj situaciji njegova nakana, tada molimo u njegovo ime. Upravo nas to vodi još jedan korak dalje.

U solidarnosti s grješnicima

Helmut Gollwitzer piše: „Zagovorno moliti znači pred Boga sa sobom donijeti sve koji su nam na srcu, sve koje poznamo, ili sve za koje znamo da trebaju čovjeka koji će ih sa sobom ponijeti pred Boga. Ali to također znači: samomu ovom čovjeku doći bliže.“

Zagovorna prošnja vodi do suosjećajna zajedništva i do življene solidarnosti.

„Moliti za ljude znači dati za njih život“ (Starac Siluan). Božjim Duhom pokrenute žene i muševci mole za svoje sestre i braću tako da ih zahvate u njihovoj cjelovitosti a da se ništa ne odbije. U Isusovu duhu solidariziramo se sa svim „grješnicima“ i tako pred Boga donosimo njihove grijehke kao da su naši vlastiti. „Njega koji ne okusi grijeha Bog za nas grijehom učini da mi budemo pravednost Božja u njemu“ (2 Kor 5,21). „On koji u tijelu svom grijehke naše ponese na drvo...“ (1 Pt 2,24).

Krivnju drugih donijeti pred Gospodina znači u prvome redu uvijek moliti za oproštenje vlastitih grijeha i vlastiti život usmjeriti prema Božjoj volji.

Bitna je pritom spremnost oprostiti, jer pomanjkanje oproštenja često je razlog zbog kojega mnogim prozbenim molitvama nedostaje djelotvornost. „No kad ustanete na molitvu, otpustite ako što imate protiv koga da i vama Otac vaš, koji je na nebesima, otpusti vaše prijestupe“ (Mk 11,25).

Moliti s punom vjerom

Isus je uvijek upućivao na središnje značenje vjere kod zagovorne molitve. Na mnogim mjestima Novoga zavjeta nalazimo naputke na značenje vjere kod molitve, jer u vjeri se čovjek otvara mogućnostima, snagama Božjega kraljevstva. Jakov piše: „Neka ište s vjerom, bez ikakva kolebanja“ (Jak 1,6).

Izraz moljenja puna vjere jest ustrajnost: To znači moliti ustrajno, neprestano i neumorno, sve dok nas Bog ne usliša. U Lukinu Evanđelju nalazimo dva dobra primjera ustrajne molitve (Lk 18,1-8.11,5-9): „Kažem vam: ako i ne ustane da mu dadne zato što mu je prijatelj, ustati će i dati mu što god treba zbog njegove bezočnosti. I ja vama kažem: Ištite i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se!“ (Lk 11,8).

Moliti u zajedništvu

U zajedničkoj molitvi leži posebna snaga (usp. Mt 18,19-20). Kad molimo sami, može biti korisno da si posvijestimo da se svojim moljenjem složimo u molitvu svih svetih i anđela u nebu. Sjedinjujemo se s molitvom Marije, Isusove Majke (usp. Dj 1,14) i svih svetih.

Tjedno moli grupa prije ili poslije euharistijskoga slavlja jedan sat pred Presvetim. Oni pred euharistijskog Gospodina donose i nakane župe i mole za novo izlivanje Duha Svetoga.

6.

Pomoć za molitvu

U nastavku se nalaze neke ideje kako bi se moglo takav sat molitve oblikovati. Radi se o naputcima i pomoći kako je takav sat molitve moguće oblikovati u osobnome obliku sam, u zajednici i s molitvama i pjesmama iz crkvene pjesmarice.

Molitvu možemo započeti znakom križa i pozvati Duha Svetoga da u ovome trenutku moćno djeluje.

Oblikovanje osobnoga sata molitve

Posvijestiti si Isusovu prisutnost u sakramentu

Sveti župnik Arški je redovito promatrao kako neki čovjek svaki dan dolazi u crkvu i ondje provodi više sati. Jednoga dana ga je pitao što u crkvi čitavo to vrijeme čini. Čovjek je nato odgovorio: „Isus gleda mene a ja gledam njega.“

- Smirujem se i gledam na Isusa. Opažam njegov pogled ljubavi i gledam ga. Ostajem neko vrijeme u ovome uzajamnom „pogledu ljubavi“. Svejedno jesam li pred zatvorenim svetohraništem ili pred izloženim Presvetim, s Isusom je u svetohraništu prisutno čitavo nebo.

Ispovijest, pohvale i klanjanje

Kao kršćanke i kršćani prigibamo svoje koljeno samo pred Gospodinom: „*Zato Bog njega preuzvisi i darova mu ime, ime nad svakim imenom, da se na ime Isusovo prigne svako koljeno*

nebesnika, zemnika i podzemnika. I svaki će jezik priznati: 'Isus Krist jest Gospodin!' na slavu Boga Oca“ (Fil 2,9-11).

„Isus Krist jest Gospodin“, tako glasi najkraća, najstarija i najjezgrovitija ispovijest vjere. Ni koliko god dobro zamišljena, feministička promjena ne opravdava brisanje počasnoga naslova „Gospodin“ u molitvi i u liturgiji. „Isus Krist jest Gospodin!“, to je naša ispovijest. Njemu, Pobjedniku nad svime, pripada naša pohvala, njemu se klanjamo. On je skriveni Vladar stvorenja kao što je opjevan u Knjizi Otkrivenja: *„Velika su i čudesna djela tvoja, Gospodine, Bože, Svevladaru! Pravedni su i istiniti putovi tvoji, Kralju naroda!... Ti si jedini svet! I zato svi će narodi doći i klanjati se pred tobom jer se očitovahu pravedna djela tvoja“ (Otk 15,3-4).*

Da bi se izrazilo slavljenje i klanjanje, prikladne su najrazličitije pjesme hvale i molitve kao: „Ti si Gospodin nad... klanjam ti se“.

- Hvalim Gospodina u njegovoj veličini, slavi, suverenosti i ljubavi. Za to je moguće pjevati i govoriti rečenicu „Ti si Gospodin nad... klanjam ti se“.

Zahvalnost

Mnogi ljudi mole Boga za ovo i ono, ali koliko ih je koji Mu zahvaljuju? Lako bi nam se moglo dogoditi, kao onoj devetorici gubavaca koji se ne vraćaju da Isusu zahvale (usp. Lk 17,17)! Unatoč svim nakanama koje nas pokreću, nećemo nikada zaboraviti zahvalnost: *„Ne budite zabrinuti ni za što, nego u svemu – molitvom i prošnjom sa zahvaljivanjem – očitujte svoje molbe Bogu“ (Fil 4,6).* *„Zahvaljujem Bogu svomu kad vas se god sjetim. Uvijek se u svakoj svojoj molitvi za vas s radošću molim“ (Fil 1,3-4).*

- Zahvaljujem Gospodinu za sve njegovo djelovanje i njegovu dobrotu:
 - u vlastitome životu u Crkvi i župi
 - u drugim kršćanskim crkvama i zajednicama
 - u društvu

Riječ Pisma ili duhovni poticaj

Dobre riječi hrane. To posebno vrijedi za Božju riječ. Isus govori: „*Ne živi čovjek samo o kruhu nego o svakoj riječi koja izlazi iz Božjih usta*“ (Mt 4,4).

- Mogu se dati inspirirati i hraniti tekstom Svetoga pisma dotičnoga dana, nedjelje, jednim psalmom ili kratkim duhovnim štivom.

Molitva za oproštenje

„*Ispovijedajte jedni drugima grijehe i molite jedni za druge da ozdravite! Mnogo može žarka molitva pravednikova*“ (Jak 5,16).

„*Ako priznamo grijehe svoje, vjeran je on i pravedan: otpustit će nam grijehe i očistiti nas od svake nepravde*“ (1 Iv 1,9).

- To je dio moga dostojanstva i oslobađajući i ozdravljajući događaj postanem li svjestan grješna ponašanja (propuštene angažiranosti, pomanjkanja ljubavi, očite krivnje...), ako ga mogu okajati i priznati. Sve vlastite i tuđe grijehe donosim s potpunim povjerenjem pred Isusa Krista.

Zagovor i prošnja za novo izlivanje Duha Svetoga

Pun povjerenja molim za novo izlivanje Duha Svetoga. „*I ja vama kažem: Ištite i dat će vam se!... koliko li će više Otac s neba obdariti Duhom Svetim one koji ga zaištu*“ (Lk 11,9.13).

- Molim na četiri područja (obnova Crkve, jedinstvo kršćana, obnova društva i obraćenje grješnika) za izlivanje Duha Svetoga (župa, osobe, nakane društva... spomenuti „imenom“). Kod molitve za župu može biti korisno pitati

župnika (vodstvo župe) za molitvene nakane i redovito moliti za sve odgovorne, grupe i udruge.

Moliti u tišini

- U vrijeme tišine pred Gospodinom mogu pred njega staviti svoje srce sa svim svojim nakanama. „Šutnja je često jedina mogućnost da izrazim svoje nakane. Ali božanski Gost u svetohraništu razumije sve, čak i šutnju dječje duše koja je ispunjena zahvalnošću“ (Terezija iz Lisieuxa). Dobro je moliti i za sebe osobno za novo ispunjenje Duhom Svetim.

Zaključak

- Molitvu mogu zaključiti osobnom zahvalnošću za ovaj sat Očenašom, Zdravomarijom..., Slava Ocu..., znakom križa.

Oblikovanje zajedničkoga sata molitve

Zajednički sat molitve može se ravnati prema pojedinim elementima osobnoga vremena za molitvu i preuzeti već navedene tekstove Svetoga pisma i poticaje. Uzeti pjesme iz crkvene pjesmarice. Kod molitvenih tekstova treba paziti na to da ih se proćuti, to znači: manje je često više. Kod spontanih molitvenih zaziva, zahvale, ispovijedanja i prošnji molitvu potkrjepljuju zajedno pjevani ili govoreni odgovori molitve.

Važno je pripremiti molitvene nakane (zahvalu i prošnju za četiri područja: obnova Crkve, jedinstvo kršćana, obnova društva i obraćenje grješnika). I potrebno je moliti za ispunjenje Duhom Svetim svih okupljenih.

Razmatranje jedne desetke krunice može nam pomoći da se zajedno s Marijom usmjerimo na Isusa (primjerice, „koji nam je

Duha Svetoga poslao“). Pritom paziti na to da i unaprijed oblikovane molitve budu i ostanu uvijek usmjerene na prisutnoga Gospodina.

Kod svakoga zajedničkog sata molitve neka se pričuva barem 15-20 minuta za klanjanje u tišini. Na početku i na kraju može se izgovoriti kratak poklonstveni zaziv: „Budi hvaljen i slavljen, Isuse u Presvetome oltarskom sakramentu. Sada i vazda i u vijeke vjekova. Amen.“

Molitve Duhu Svetomu

Diši u meni, *Duše Sveti, tako da mislim ono što je sveto.*

Duše Sveti, molim te obnovi me u svemu mome razmišljanju i osjećanju.

Potiči me, Duše Sveti, da činim ono što je sveto.

Duše Sveti, pokreni me na stil života koji će svjedočiti Božju pravednu ljubav.

Privuci me, Duše Sveti, da ljubim ono što je sveto.

Duše Sveti, tako me privuci k sebi da u svemu živim Bogu na čast i ljudima na radost.

Tješi me, Duše Sveti, da čuvam ono što je sveto.

Duše Sveti, daruj mi odlučnosti i hrabrosti zauzimati se u zaštiti svakoga od Boga darovanog života.

Čuvaj me, Duše Sveti, da nikad ne izgubim ono što je sveto.

Duše Sveti, štiti me od svega nesvetoga da nikada više ne izgubim dodir s tobom.

Molitva pripisana svetomu Augustinu (354-430)

Dođi, Duše Sveti, posveti nas.

Ispuni nam srca gorućom željom za istinom, putem i punim životom.

Zapali u nama svoj oganj da sami, njime ispunjeni, postanemo svjetlo koje svijetli i grije i tješi.

Daj da naši otežali jezici pronađu riječi koje će govoriti o tvojoj ljubavi i ljepoti.

Ponovno nas stvori da postanemo ljudi ljubavi, tvoji sveci, vidljive Božje riječi; tada ćemo obnoviti lice zemlje i sve će biti nanovo stvoreno.

Dođi, Duše Sveti, posveti nas, jačaj nas, ostani s nama. Amen.
Iz Istočne Crkve

Dođi na nov način

Duše Sveti, ti ljude napunjaš svojom snagom i osposobljuješ nas u Isusovo ime za obraćenje i za smion pothvat novoga života. Ali moramo priznati da se više držimo poznatoga, da se plašimo iskoraka i obraćenja. Puno govorimo o jedinstvu i zajedništvu, a uzmićemo pred posljedicama svojih riječi.

Stoga te molimo za tvoje milosrđe. Još te više molimo: Dođi na nov način svojom snagom i ljubavlju. Dođi i svladaj sve otpore u nama. Dođi, da bismo živjeli na nov način. Amen.

Molitva za ispunjenje Duhom Svetim

Gospodine Isuse, čvrsto vjerujem u tebe da si utjelovljeni Božji Sin. Prihvaćam te u svoje srce kao svoga prijatelja, svoga Otkupitelja, Učitelja i Gospodina. Molim te za oprostjenje svih mojih grijeha. Čvrsto vjerujem u tvoje obećanje da ćeš mi od Oca poslati Duha Svetoga.

Otvori me gdje sam još uvijek zatvoren njegovu djelovanju, samomu sebi i ljudima. Krsti me Duhom Svetim. Ispuni me nanovo njegovom snagom.

Uroni me u ovaj ocean ognja i ljubavi. Pomozi mi prihvatiti sve darove i karizme, da bih zajedno s tobom vršio djela Očeva u Crkvi i svijetu. Isuse, tvoja riječ je istina i moja vjera u tebe je neograničena.

Pouzdam se u to da ćeš ispuniti svoje obećanje i hvala ti za to. Amen, aleluja.

(P. Jean van Eynden DI)

Molitva kardinala Merciera

Duše Sveti, Dušo moje duše, ja ti se klanjam. Prosvijetli me, vodi me, jačaj me, tješi me.

Daj mi znati što mi je činiti; daj mi svoje naputke. Obećajem ti da ću se potpuno podvrgnuti tvojim naredbama i prihvatiti sve što mi se dogodi. Daj mi spoznati samo tvoju volju. Amen.

Molitva žigice...

„Duše Sveti,
Duše Očeve ljubavi,
Dođi i danas me ponovno ispuni svojom ljubavlju.
Zagrij me i prožmi.
Daj mi ostati svjetlo i snaga za druge.
Prosvijetli me i pokaži mi što mi je činiti.
Daj mi radosti i snage za to. Amen.“

Ova „molitva žigice“ potječe od P. Ernsta Sieversa. Njegova ideja: barem toliko koliko gori jedna žigica moliti svaki dan Duha Svetoga.

Molitva predanja Duhu Svetom

Nebeski Oče ljubavi, svim srcem i čitavom dušom predajem se sada Tebi. Nastani se u mom srcu. Otvaram Ti sva područja svoga života i govorim: „Dođi, svrati k meni“.

Isuse, Ti si veliki prijatelj moga života. Ti si moj Spasitelj i Otkupitelj. Vjerujem u Tebe i priznajem Te svojim Gospodinom i Izbaviteljem. Potpuno ti se povjeravam. Sve što jesam i imam, pripada Tebi. Ništa ne želim zadržati.

Ozdravljenje – posvećenje

Duše Sveti, vodi me do još većega obraćenja k Isusu. Predajem Ti sve. Prodri u sva područja moga bića. Promijesi, sredi, razbistri, očisti i ozdravi sve po svojoj volji.

Zato Tebi i Tvomu djelovanju predajem: svoje zdravlje, svoje odnose (partnera, obitelj, prijatelje, suradnike...), sve što imam (novac), svoj rad (svoje postupanje s vremenom), svoj odnos prema Crkvi (župi...) i svoju budućnost.

Prepuštam Tebi sve svoje poglede (spoznaje), svoje sudove, svoje odluke i svoju volju. Govorim potpuno Da svojoj životnoj situaciji (stanju svoga života).

Predajem Ti svoje jake i svoje slabe strane, svoje osjećaje, svoje strahove i nesigurnosti, svoju seksualnost i povrjede svoga života. Posebno Ti predajem sve što me na bilo koji način vezuje...

Duše Sveti, dođi u sva mračna i zbrkana područja moga bića. Očisti me od svakoga sjemena i korijena gorčine. Istrgni me iz mulja samosažaljenja. Izvuci me iz nutarnjih i vanjskih povlačenja. Izlij svoju ljubav na sve rane i obilježnosti moje prošlosti, koje još uvijek utječu na način moga razmišljanja i suzuju moju slobodu. Ispuni sve moje nedostatke.

Duše Sveti, sve sada pripada Tebi. Ti me ispunjaš svojom nazočnošću. Zahvaljujem Ti što svojom ljubavlju činiš moj život zdravim i svijetlim.

Rast darova

Duše Sveti, hoću Tvoje u krštenju primljene darove posvećenja prihvatiti, potvrditi i dopustiti da u meni sve više i više rastu: (spomenuti područja, na kojima ti darovi trebaju postati djelotvorni).

Dar straha Božjega (spoznaja Božje svetosti)...

Dar „sinovskoga povjerenja“ (djetinjega pouzdanja)...

Dar (božanske) mudrosti...

Dar spoznanja (da shvatim božanski smisao)...

Dar spoznaje (znanja o Bogu, o samomu sebi...)...

Dar savjeta (da primim savjet i prenesem dalje)...

Dar jakosti (jakost u vjeri, jakosti u...)...

Službe – karizme

Duše Sveti, učini moje srce potpuno širokim. Ne želim onomu što Ti u meni hoćeš izvršiti, postavljati nikakve granice.

Duše Sveti, proširi moju sposobnost da Tebe pustim u sebe. Duše Sveti, proširi moju sposobnost da dopustim da Ti preko mene djeluješ.

Duše Sveti, djeluj u... (zadacima, služanjima... spomenuti).

Duše Sveti, molim te oslobodi i razvij sve karizme koje si meni povjerio za dobro drugih. Posebno te molim za riječi mudrosti, za snagu vjere, za darove ozdravljenja, za razlikovanje duhova i za karizme tješnja da bih te svjedočio u svijetu trpljenja. Opremi me da bih velikodušno riječju i djelom, gdje god me Ti potičeš, svjedočio istinu Božju, navještao evanđelje i zauzimao se za Tebe i Crkvu.

Duše Sveti, pomози mi preko tebe živjeti najveći od svih darova: milosrdnu ljubav. Daj da se u vršenju karizmi očituje tvoja ljubav i tvoje milosrđe.

Duše Sveti, radi moćno u meni. Moja je želja da se Božji plan u meni i preko mene potpuno ispuni.

Hvala, Duše Sveti, za Tvoju nazočnost i Tvoje djelovanje. Tebi neka je zahvalnost, klanjanje, hvala i slava u vijeke vjekova. Amen. Aleluja!

Sedam darova Duha Svetoga

Udahni u mene, Duše Sveti, **duh mudrosti**,
inače ću i dalje smatrati sebe pametnim i učenim
a u svemu ostati na površini.

Rastvori moja opažanja!

Nauči me osjećati pravi život i tihu radost.

Duše Sveti, izmami u meni **duh savjeta**.

Inače ću i dalje tumarati neodlučni
plašeći se rizika vjere.

Raskini okove moje sumnje

i daj mi odlučnosti usmjeriti kormilo prema Bogu.

Izdjeluj u meni, Duše Sveti, **duh jakosti**.

Inače ću, klecavih koljena,
plivati nizvodno u velikoj rijeci života – bez otpora.

Iščupaj korijene moje tromosti i ulij mi nadu
po kojoj ću biti usidren u Bogu.

Zamisli u meni, Duše Sveti, **duh razuma**.
Inače će mi misli biti još sebičnije, planovi još svojevoljivi.
Oslobodi moje misli.
Nauči me da su sloboda, mir i pravednost naš zajednički dar
i da nam ih valja dijeliti sa svima.

Razgori u meni, Duše Sveti, **duh znanja**.
Inače ću i dalje zlorabiti stvorenja
i slaviti napredak na već spaljenoj zemlji.
Pokreni istraživače!
A mene nauči na koljenima slijediti zakone tvoga svemira!

Izmoli u meni, Duše Sveti, **duh pobožnosti**.
Inače ću i dalje razgovarati sam sa sobom
i vrtjeti se u krugu oko sama sebe – kao ventilator.
Ušutkaj moj govor!
Nauči me tepati i zašutjeti, stvarati prostora Božjoj riječi u meni.

Izbori u meni, Duše Sveti, **duh straha Božjega**.
Inače ću još više strahovati pred ljudima
i bojažljivo podrhtavati pred njihovim udarcima i prijetnjama.
Rastjeraj moje strahove!
Nauči me bojati se onoga zadnjeg Kritičara, Suca,
Boga koji dolazi!

Duhovska Posljednica

Dođi, Duše Presveti, sa neba nas posjeti
zrakom svoje milosti.

Dođi Oče ubogih, djelitelju dara svih,
dođi, srca svjetlosti.

Tješitelju tako blag, ti nebeski Goste drag,
pun miline, hlade tih.

Umornima odmore, u vrućini lahore,

razgovore žalosnih.

Sjaju svjetla blaženog, sjaj u srcu puka svog,
napuni nam dušu svu.

Bez Božanstva tvojega čovjek je bez ičega,
tone sav u crnom zlu.

Nečiste nas umivaj, suha srca zalivaj,
vidaj rane ranjenim.

Mekšaj ćudi kamene, zagrij grudi ledene,
ne daj nama putem zlim.

Svim što vjeru imaju, što se u te ufaju,
sedam svojih dara daj.

Daj nam krjepost zaslužnu, i smrt lijepu, blaženu,
daj vjekovit svima raj.

Amen, aleluja!

Četvrt sata pred Presvetim

Slijedi tekst svetoga Antuna Marije Clareta (1807-1870), nadbiskupa Kube u kojemu se Isus obraća molitelju.

Isus mi govori; on je učitelj molitvenoga zajedništva s njim. Pater Claret uči tako upravo ono što i Majka Terezija jako preporučuje, a što je vrlo važna odrednica „laičke duhovnosti“: četvrt sata u molitvenome zajedništvu s Učiteljem Isusom.

Isus govori: Radujem se što mi se obraćaš! Želim ti uvijek biti blizu. Nije potrebno puno znati da bi mi se svidio – dostatno je puno ljubiti. Ovdje dakle razgovaraj jednostavno, kao sa svojim najboljim prijateljem.

Imaš li mi priopćiti kakvu radost?

Pripovijedaj mi što ti je od posljednjega razgovora sa mnom činilo dobro. Možda si doživio koje ugodno iznenađenje; primio usrećujuću vijest, pismo, telefonski poziv, mali znak pažnje i naklonosti; možda si uspio nadvladati koju poteškoću, uspio se izvući iz neke bezizlazne situacije.

Bio sam u svemu tome prisutan i radujem se s tobom. Možda osjećaš želju zahvaliti mi. Smiješ to učiniti.

Želiš me za nekoga nešto zamoliti?

Reci mi njegovo ime, a zatim mi reci što želiš da za njega učinim? Ne ustručavaj se moliti za puno toga.

Govori mi i o trpećima koje želiš utješiti, o bolesnima koje vidiš, i o zalutalima koje bi tako rado vratio na pravi put.

Reci mi za svakoga od njih barem jednu riječ.

A za sebe, trebaš li za sebe neku pomoć?

Načini mi ako to želiš popis svega onoga što trebaš, zatim dođi pa to pročitaj u mojoj prisutnosti.

Otvoreno mi reci da si možda kukavica , ohol, svojeglav, sebeljubiv, nepostojan, popustljiv... a zatim me zamoli da ti pomognem u tvojim naporima koje činiš da se toga oslobodiš.

Ne srami se zamoliti me za pomoć, jer puno je svetih u nebu koji su imali iste pogrješke. Ali oni su ponizno molili... I iskusili moju pomoć.

Ne ustručavaj se moliti za moj blagoslov, kao i za sretan ishod svih tvojih poslova, zadaća i pothvata.

Jer želim ti u svemu pomoći!

Upravo nešto planiraš?

Što mogu učiniti za tvoga brata, tvoju sestru, za tvoje prijatelje, tvoju obitelj, za tvoje pretpostavljene? Što bi ti za njih učinio?

Reci mi ako ti je tvoja namjera loše savjetovana. Pomoći ću ti da se dobro s time nosiš i da shvatiš razloge neuspjeha.

A što se mene tiče: Ne želiš li pridobiti ljude za mene?

Osjećaš se tužan ili loše raspoložen?

Pripovijedaj mi što te rastužuje: Tko te je ranio? Tko te je uvrijedio, razočarao, prezreo...?

Podijeli sa mnom sve, moli za njih i za sebe, i pomoći ću ti da dođeš do mira.

Nešto te plaši? Osjećaš u sebi tugu? Nešto te muči, opterećuje, tišti?

Stavi sve to u moje ruke. Ja sam uza te, na tvojoj strani. Sve vidim, sve čujem, i ni jedan trenutak te neću ostaviti na cjedilu!

Hoćeš li iz ljubavi prema meni nešto učiniti?

Čitam u dubini tvoga srca. Ljude je lako prevariti, ali ne i mene.

Razgovaraj dakle posve iskreno sa mnom. Ima li nešto što želiš učiniti iz ljubavi prema meni? Možda poznaješ nekoga tko treba pomoć, dobru riječ. Možda ti ljudi nisu simpatični ili ti otežavaju život? Što bi – iz ljubavi prema meni – dobro njima učinio?

Možda otkrivaš negativne sudove. Ili opažaš da te određene stvari zbunjuju i navode na negativno? Što bi tu iz ljubavi prema meni učinio?

Zahvaljujem ti za tvoje vrijeme sa mnom. Misli na to da sam u svemu s tobom i da ću u svemu biti tu za tebe. Radujem se sljedećemu razgovoru.

7.

Pitanja i odgovori

Što govori u prilog tomu da se odlučujem za tjedni sat molitve, odnosno što govori protiv toga da odlazim na molitvu samo onda kad to meni odgovara?

Na pitanje zašto tako malo njih postaju sveti, odgovara Serafin Sarov (svetac Istočne crkve): „Nedostaje samo jedno – odlučnost.“ U odluci je velika snaga, posebno snaga da nadvladam sebe. Tko je počeo moliti zna da često bez borbe ne ide. Sumnje u smisao molitve, nutarnje neraspoloženje, smetnje izvana i mnogi drugi otpori mogu nastupiti. Ali tko se odlučio „stajalo ga to ne znam koliko“ pokazati ovim satom Gospodinu i Crkvi svoju ljubav, imat će snage i pobijediti u nutarnjoj borbi. Usporedi u vezi s time i Pavlovo ohrabrenje učeniku Timoteju u 1 Tim 6,12. Tko pak živi bez odluke jedva da je zaštićen od takvih napasti i ima malo snage da izdrži trenutke suše. Plemenita želja bez jasne odluke i konkretne pomoći za njezino konkretno provođenje u opasnosti je da se raspline.

Korisne mogu biti stupnjevite odluke. Primjerice mogu se odlučiti za dva mjeseca, a zatim poslije toga vremena nanovo pitati poziva li me Duh Sveti i dalje na ovaj put. Pri provjerenome „da“ može se moja obnovljena odluka produljiti na dulje vrijeme.

Što ako u međuvremenu dođe nešto, i ja se ne mognem držati utvrđenoga sata?

Takvih situacija će biti uvijek. Pavao govori: „Gdje je Duh, tu je sloboda“ (2 Kor 3,17). Ovdje – kao i na drugim područjima projekta – vrijedi donesene odluke živjeti u velikoj slobodi. Drugim riječima: Sat

molitve jednostavno ću održati u neko drugo vrijeme. Ali u slobodu spada i odgovornost, to znači, ako pripadam jednomu lancu molitve, potruditi ću se ukoliko je to moguće za zamjenu ili nadomjestak. Ovo naravno posebno vrijedi kod vječnoga klanjanja, to znači kod jedne vremenski trajno djelujuće zajednice klanjanja.

Što je smisao molitvenoga lanca kod kojega jedna osoba moli jedan sat dnevno?

Kao prvo, time izražavamo da nismo samo pojedinačne osobe, nego kao dio veće zajednice preuzimamo zadaću. Molitveni lanac jača smisao pripadanja skupa, stvara zajedništvo i promiče stav obvezatnosti. Obvezatnost je upravo danas iznimno važna, jer prekomjerna proizvoljnost i neobvezatnost oslabljuju ne samo Crkvu nego i društvo. Kao drugo, kao dio molitvenoga lanca mi preuzimamo duhovnu odgovornost za „cjelinu“. Kao članovi jedne zajednice stojimo namjesnički za nju pred Bogom, bilo da se radi o župi, regiji, Crkvi, društvu, čovječanstvu i čitavome stvorenju. Lanac od sedam osoba, primjerice, u kojemu svaki dan netko preuzima ovo služenje, izražava time prema Bogu i želju i čežnju da će mu se prepresto, sedam dana u tjednu u svojoj sredini klanjati i slaviti ga.

Zašto ideja da se regionalno umrežimo i jednoj osobi za kontakt javimo?

Spoznanje da i drugi zajedno s nama mole na ovu nakanu, daje snagu. Regionalno umrežavanje ima prednost da se sastanemo na razmjenu i uzajamno se mogemo bodriti. Povremena okružnica ili jedan molitveni dan, povezan s predavanjem za produbljivanje puteva vjere, sa svjedočanstvima ili euharistijskim slavljem, mogu nanovo motivirati. Možda se tako pronađu i novi suradnici i suradnice.

Mora li se bezuvjetno na molitvu ići u župnu crkvu? Katkada je ondje puno ometanja da je teško koncentrirati se, a zimi može biti i hladno.

Nije odlučujuće mjesto. Ipak: Ako je moguće, savjetujemo molitvu u župnoj crkvi. Ovo posebno i zato jer molimo i za obnovu župe. Ali gdje to iz navedenih razloga ili drugih otegotnih okolnosti više sprječava nego potpomaže, može biti ispravnije potražiti drugu crkvu ili centar za molitvu (samostan). Odlučujuća je nakana srca.

Za kraj

Na kraju još posljednja misao: Ako noću ne možete zaspati: umjesto da se ljutite, okrenite se u duhu Gospodinu – prisutnu u Presvetome oltarskom sakramentu u svojoj župnoj crkvi – i molite.